

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

19. Pœnitimini, & conuertimini, vt deleantur peccata vestra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

miraculis sic homines intuentur, vt eorum sanctitatem causam esse putent. Cur Petrus negauerit sua virtute aut pietate hoc miraculum effectū fuisse, iam ex alijs Petri verbis clarè & perspicuè ostendimus. Nempe vt fidem ante omnia commendaret, cuius commédatio tunc maximè erat necessaria, pietatis autem & sanctitatis opinionem in sensu & exiltimatione Iudæorum, qui pietatem absque fide somniabāt, & in sola obseruatione legali seu morali seu ceremoniali eam ponebant, à miraculi causa remoueret. Quare Petrus, vt pietati aut sanctitati suæ in sensu Iudæorum attribui noluit, sic fidei suæ in nomen Christi illud tribuendū esse disertis verbis docuit. Est autem etiam fides opus pietatis, de quo Christus dixit:

Ioan. 6. *Hoc est opus Dei, vt credatis in eum.* Plura hac de re postea dicendi locus dabitur.

19. *Pœnitēmini, & conuertimini, vt deleantur peccata vestra.*

Contaminat hunc locum Calvinus; & deo foedè contaminato, Catholicæ Ecclesiæ doctrinam impurus arrodit, vitij & corruptionis arguit. Clarus sanè & perspicuus est verborum sensus. *Pœnitēmini*, id est, de illo immani scelere vestro, quo *authorem vitæ interfecistis*, dolete; ignorantiam illam vestram voluntariam & affectatam (nam ex Scripturis quas tenetis, & ex miraculis quæ Christum patrare vidistis, eam corrigere

Pœnitentia & fides salutis principia.

gere poteratis & debebatis) quam tunc deponere debuistis, nunc saltem deponite: animi malevolentiam erga Christum exuite; & conuertimini, id est, per fidem in Christum ad Deum redite, ut (mediante hac poenitentia ac fide) deleantur peccata vestra. Sic ab hoc principio Paulina praedicatione coepit, ut testificaretur Iudaeis atque Gentilibus in Deum poenitentiam, & fidem in Dominum nostrum Iesum Christum. Et, ut alibi idem Paulus scribit, inchoatio sermonis Christi erat, iacere fundamentum poenitentiae ab operibus mortuis, & fidei ad Deum. Sic Petrus ad poenitentiam & fidem hortatur Iudaeos: ad poenitentiam de crucifixo Christo; ad fidem in Christum a mortuis resurgentem, mundi que Redemptorem: ut hac duplici virtute mediante, remissionem peccatorum accipiant. Nunc ut totum locum contamine Caluinus, simul que Catholicae Ecclesiae doctrinam ore virulento arrodatur, videamus. Quum ad poenitentiam (inquit) hortatur Petrus, simul declarat paratam illis esse coram Deo peccatorum remissionem. Sanè quidem mediante prius ipsa poenitentia ac fide, ut ordo verborum Petri docet. Sed vide Caluini versutiam. Nam (inquit) excitari ad poenitentiam nemo potest nisi salute proposita. Verum sanè hoc est, de salute in spe proposita, quia spes veniae poenitentiae & fidei adiungi debet. Sed nunc vide quomodo ille salutem proponi vult. Qui autem, inquit, de venia diffidit,

C 3

quasi

Act. 20.

vers. 21.

Hebr. 6.

quasi iam exitio deuotus aduersus Deum obstinate
 ruere non dubitat. Verū quoque est hoc totum
 de illo, qui ira diffidit de venia, vt omnem
 eius spem abijciat. Sed longè alium sensum
 in his verbis coquit Calvinus. Statim quip-
 pe Catholicos taxat, quasi spem veniæ à
 pœnitentia remouerent. *Hinc fit* (inquit) *vt*
Papista pœnitentiæ doctrinam tradere nequeant.
 Quare, obsecro? *Multum quidem* (inquit) *de*
ea garrunt; sed quia evertunt gratiæ fiduciam, fieri
non potest, vt respiscendi studium suis discipulis
persuadeã. Vocat Calvinus gratiæ fiduciam,
 certitudinem illam indubitatam & de fide
 remissionis gratiæ per Christum, quam
 certitudinem & fiduciam ante omnem pœ-
 nitentiam animo fixam esse oportere, &
 absque illa præhabita pœnitentiam à nemi-
 ne agi posse, pertinaciter docet: sicuti ex eius
 verbis alio in loco ostendimus, hominisque
 dementiam refutauimus. Hæc gratiæ fidu-
 cia, est illa salus proposita, de qua antea di-
 xit, *Excitari ad pœnitentiam nemo potest, nisi sa-*
lute proposita: id est, iuxta Calvinum, nisi gra-
 tiæ fiducia firmæque ac certa salutis persua-
 sione ante omnem pœnitentiã animo pro-
 posita, concepta, firmiterque ac fixè consti-
 tuta. Quia hoc non docent Catholici, sed
 repudiant, & spem quidem veniæ firmam ac
 validam, à fidei tamen certitudine distin-
 ctam agnoscant, eamque pœnitentiæ con-
 iunctam ante remissionem peccatorum ve-
 luti me-

In Pröp.
 Cath. par.
 Quadra-
 ges. in
 Sabbato
 hebd. 2.

Pœniten-
 tiæ do-
 ctina à
 Catholi-
 cis rectè
 tradita.

Iuti medium ad eam consequendam constituunt, hoc duplici nomine penitentiae doctrinam à Catholicis tradi non posse calumniatur. Vnde & ita adhuc profequitur: *Aliquid etiam balbutiunt de peccatorum remissione; sed quia suspensas & trepidas animas relinquunt, praeterea varijs commentis conijciunt in labyrinthum, hac doctrinae parte corrupta, alteram partem confundunt.* Hæc est tota Caluini hoc loco maledicentia, & putida calumnia. Suspensas animas à nobis relinqui affirmat; quia spem docemus, non præsumptionem Calvinianam. Trepidans animas relinqui conqueritur non tam contra nos quàm contra Apostolum; cuius hæc sunt verba: *Cum timore & tremore salutem vestram operamini.* ^{Philip. 2. 12.} Fidia Calviniana nec spem nec timorem admittit, sed fidei certitudinem (quæ sola illorum fides est) ponit, qualem diuina Scriptura nusquam docet. Quod de varijs commentis, quibus in labyrinthum homines conijciuntur, garrit, nihil quàm vana ac futilis & maledica calumnia est, ideo generaliter prolata, vt omnem in specie refutationem euaderet. Verissimè Calvinus, quia spem veniæ in certitudinem fidei conuertit, & ipsam remissionem peccatorum toti penitentiae antevertit, tam totam hoc loco Petri sententiam quàm totam penitentiae doctrinam impostor inuertit; nec solum vna parte corrupta alteram confundit, sed

tota pœnitentiæ doctrina corrupta totam confundit. Quod alio loco disputatum hic reperendum non est.

21. *Quem oportet quidem calum suscipere vsque in tempora restitutionis omnium.*

Sacramentarij omnes contra Christi in venerabili Eucharistia præsentiam realem & corporalem, hoc loco certatim & creberrimè abusi sunt. In celo, inquit, vsque ad mundi consummationem Christus corporaliter habitat, ergo non est in terris verū eius & reale corpus. Huic putido paralogismo breuissimè responderetur: In forma quidem & specie naturali, & veluti loco ordinario, ad dexteram Dei in calis sedet Christus vsque ad diem extremi iudicij. Sed illa in calis sessio, gloria, potestas, neque sacramentali præsentia veri & naturalis corporis quicquam obest; neque impedit quominus etiam visibiliter in terris apparere potuerit. Sicut Saulo apparuit tum in via eunti Damascum, tum postea. Beza, ut huic argumento maiorem vim adderet, textum sibi corrumpendum iudicauit. Quare vertit hæc verba: *Quem oportet calo capi, id est, inquit, calo contineri. Quod autem passuum dicendi genus potius quam actiuum usurpauerimus, factum est à nobis ut amphibolia omnis vitaretur. Nam opere pretium est in Ecclesia Dei extare perspicuum hoc testimonium aduersus istos qui pro eo quod fide ascenden-*

Christus
in celo &
in sacra-
mento.

Act. 9. &
26.
1. Cor. 15
Bezæ cor-
ruptela.

In editio-
ne anni
1565.